

Un tipar neobisnuit. Clubul pustilor matematicieni

Autor: Cole, David
Editura: CASA
Cod de bare: 9786067874228

Descriere produs

Cand noul lor prieten, agentul special Carlson, ii roaga sa se uite peste poemul criptat lasat cu limba de moarte de un spargator de banci, Pustii Matematicieni isi dau seama ca vor trebui sa - si puna la contributie toate talentele matematice ca sa rezolve cazul. Poemul nu e singura lor problema. Ingrijitorul cel de treaba de la scoala lor este acuzat de furt din dulapurile elevilor.

Pustii Matematicieni sunt convinsi ca Batranu' Mike nu ar comite niciodata una ca asta, dar cum ar putea sa o dovedeasca, mai ales acum, cand noul ingrijitor le sufla mereu in ceafa? Jordan, Stephanie, Justin si Catherine vor avea nevoie de matematica, curaj si un pic de noroc ca sa rezolve cazul jafului si sa - i spele onoarea Batranului Mike.

CLUBUL PUȘTILOR
MATEMATICIENI

Un tipar neobișnuit

de David Cole

cu ilustrații de Shannon O'Toole

Oradea, 2026

Dedicată tuturor copiilor de la
tabăra de matematică, care s-au
convins că matematica poate fi
distractivă (pe bune!)

Capitolul 1

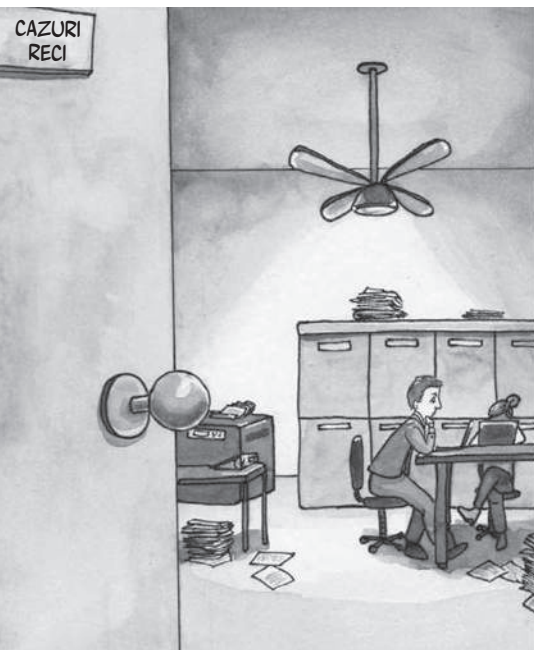
Primul lucru pe care l-am remarcat a fost liniștea. Mă așteptam să găsesc multă agitație și larmă, dar era atâta liniște că auzeam scârțâitul tenisului drept pe podeaua proaspăt ceruită a holului. Îl urmăream pe Justin rotindu-și ochii de jur-împrejur și absorbind tot ce vedea. Erau acolo fotografii înrămate, cu patina timpului imprimată pe portretele alb-negru ale unor criminali celebri aduși în fața justiției de FBI: Bonnie și Clyde, Al Capone, Machine Gun Kelly, John Dillinger și mulți alții pe care nu-i știam pe nume. Am trecut pe lângă uși pe care scria *Crime cibernetice*, *Fraude fiscale*, *Terorism și răpiri*. Am dat ocolul cantinei în care agenții federali tocmai își terminau micul dejun și se pregăteau pentru o zi de lucru. Chiar și aici domnea liniștea. Agenții de la mese își studiau în tăcere ecranele telefoanelor sau schimbau vorbe în șoptă, pe deasupra ceștilor de cafea.

Agentul Carlson, care conducea modesta noastră defilare, s-a oprit la capătul unui coridor lung, în fața unei uși pe care scria: *Cazuri reci*. A deschis ușa și ne-a condus înăuntru.

– Uite că am ajuns, a zis el.

M-am uitat prin încăpere. Patru mese mari erau acoperite cu maldăre de hârtii gălbejite. Pereţii erau

acoperiţi cu afişe cu infractori căutaţi, numele cărora îmi erau complet necunoscute. Un şir de imprimante scoteau neînrerupt noi şi noi pagini tipărite. Unul dintre pereţi era căptuşit cu dulăpioare de metal cu inscripţii clare şi citeşte pe fiecare sertar. Doi bărbaţi în costume gri identice şi-au ridicat privirile de pe laptopuri când am intrat în cameră.

Agentul Carlson ne-a făcut cunoştinţă cu ei.

– Copii, aceştia sunt agenţii speciali Perkins şi Wilson.

Fiecare dintre cei doi a dat din cap când şi-a auzit numele.

– Iar aceştia sunt Puştii Matematicienii: Jordan Waters, Stephanie Lewis, Catherine Duchesne şi Justin Grant.

Agenţii ne-au studiat cu atenţie chipurile, de parcă ar fi încercat să le memoreze pentru orice eventualitate.

Agentul Perkins a întrebat:

– Duchesne? Nu e cumva vorba despre cazul la care ai lucrat recent?

– Bună treabă, Dan, i-a răspuns agentul Carlson. Tatăl lui Catherine a fost răpit.

– Ai rezolvat repede cazul ăla, din câte îmi amintesc, a spus Perkins.

Agentul Carlson i-a răspuns zâmbind:

– Am cules meritele pentru arestarea răpitorilor, dar, de fapt, Puștii Matematicieni au făcut toată treaba. Domnul Duchesne a trimis un mesaj codat pe care puștii l-au descifrat folosindu-și talentele matematice.

– Impresionant! a exclamat agentul Perkins dând din cap, după care ne-a privit cu alți ochi și a continuat: deci, ce vă aduce pe la noi?

– Ai vrea să explici tu, Jordan? mi s-a adresat agentul Carlson aruncându-mi o privire insistentă.

De unde era să știu eu? Sunt doar un elev din clasa a IV-a la Școala Primară McNair. Tot ce știu e că agentul Carlson ne-a întrebat dacă voiam să lucrăm pentru FBI, deși cred că termenul mai precis ar fi fost „să facem voluntariat” pentru că, așa cum a subliniat și Justin, nu aveam să fim plătiți pentru munca noastră.

– Agentul Carlson s-a gândit că am putea să dăm și noi o mână de ajutor la rezolvarea unui caz mai vechi, care ar avea ceva matematică la mijloc.

– Stai așa, nu te referi cumva la jaful băncii Robbins? A întrebat agentul Wilson.

– Ba da, i-a răspuns agentul Carlson zâmbind.

– Multă baftă vă doresc! a zis agentul Wilson clătinând dezaprobat din cap. Nu am reușit să facem niciun fel de progres în cazul ăla.

Am surprins scânteia din ochii lui Justin. Am fondat Clubului Puștilor Matematicieni pentru că ne place matematica și problemele grele.

– Nu știu dacă vom reuși să-l rezolvăm, dar ne-ar plăcea să facem o încercare, am zis.

– Perfect, atunci haideți să-i lăsăm pe băieții ăștia să lucreze în liniște și să ne vedem de treaba noastră, a zis agentul Carlson.

Ne-am așezat la una dintre mesele acelea lungi. Justin a scos din ghiozdan niște caiete și pixuri, ca să ne putem lua notițe.

Agentul Carlson ne-a prezentat cazul care i-a zăpăcit pe el și pe ceilalți agenți de la „Cazuri reci”.

– În urmă cu cincisprezece ani a fost jefuită o bancă în Dallas, statul Texas. Doi bărbați înarmați cu pistoale și cu fețele acoperite cu măști au intrat în bancă chiar la ora deschiderii, sâmbăta dimineața. I-au înghesuit pe clienți și pe funcționari în biroul directorului. În timp ce unul dintre hoți stătea cu ochii pe prizonieri, celălalt l-a forțat pe director să deschidă seifurile și să încarce banii în saci.

Justin l-a întrerupt cu o întrebare:

– Câți bani au furat?

– Puțin peste două milioane de dolari, i-a răspuns agentul.

Am rămas cu toții cu gurile căscate. Nu ne puteam imagina o asemenea cantitate de bani.

– Erau gata-gata s-o șteargă fără urmă, a continuat agentul, când și-a făcut apariția un gardian cu patru pahare mari de cafea într-un suport de carton. Gardianul i-a văzut pe hoți și și-a întins mâna după armă,

dar chiar atunci unul dintre cei doi i-a dat cu pușca în cap, după care tâlharii s-au făcut nevăzuți.

– Au lăsat vreo urmă? a întrebat Stephanie.

– Nimic. Purtau măști, așa că nimeni nu ne-a putut oferi o descriere utilă a celor doi, și mai purtau și mănuși, deci nu au lăsat nicio amprentă. În ciuda tuturor eforturilor poliției și ale FBI-ului, nu s-a găsit niciodată nicio probă.

– Și cum am putea noi să vă ajutăm? a întrebat Stephanie. Suntem doar niște copii. Nu știm cum se prinde un spărgător de bănci.

– Nu contează ce s-a întâmplat la bancă în acea zi, Stephanie, a zis agentul Carlson zâmbind șiret. Contează ce s-a întâmplat doisprezece ani mai târziu.

– Doisprezece ani mai târziu? a întrebat ea.

– În urmă cu trei ani a murit unul dintre hoți.

– Dar de unde știți că era unul dintre hoți?

– Simplu. Chiar el ne-a zis. Când era pe patul de moarte, în camera lui de spital, Walter Robbins suferea de muștrări de conștiință. Voia să se revanșeze pentru jaful de la bancă, chiar dacă a insistat până la capăt că nu el fusese cel care l-a doborât pe gardian. Și-a recunoscut fărădelegea agenților FBI înainte să moară.

– Și banii? Ce s-a ales de ei? am întrebat eu.

– Când a aflat că era pe moarte, și-a donat toată agoniseala Spitalului Veteranilor din Dallas.

– Măcar au fost folosiți pentru o cauză bună, a zis Justin.

– Păi dacă hoțul a murit, cazul e închis, nu-i așa? am presupus eu.

- Dar cum rămâne cu celălalt hoț? a spus agentul Carlson. Și celălalt milion de dolari?

- Nu v-a zis Robbins cine era al doilea hoț? a întrebat Catherine.

- Sau unde sunt banii? a adăugat Stephanie.

- Nu, dar cred că a încercat să ne-o spună, a răspuns agentul.

- A încercat să ne-o spună? Ce vrea să însemne asta? am întrebat eu.

- Ne-a lăsat un poem, a zis agentul Carlson, apoi a adăugat: și atunci ne-am gândit că asta e o ghicitoare pentru Puștii Matematicieni.

Agentul a extras o singură foaie dintr-o mapă subțire etichetată cu „Prima Bancă Națională din Dallas”. A așezat foaia pe masă, iar noi ne-am adunat în jurul ei ca să citim poemul.

*În viață am făcut multe greșeli; dar nu din răutate
sau capriciu*

Partenerul meu, faimosul spărgător?

Despre el vă las doar un indiciu:

Se-ascunde bine într-un desert fără nisip.

Fără hărți, tipare sau vreun alt tertip.

E mai ușor un fir de nisip să găsești,

Când degetele de la mâini le folosești.

*Pentru figură cel puțin astea să le aranjezi te
provoc!*

Adunarea le face mai mari,

dar înmulțirea le ține în loc.

*Minunile Lumii Antice, dintr-un timp de demult
tare.*

Culori ce se înalță peste noi când plouă cu soare.

*Sus sau jos rămâne la fel, dar pe o parte merge
în vrie.*

Singurul prim singuratic, după cum bine se știe.

E timpul să începem, e final de indicii, zău!

Se pricepe cineva să-l sune pe prietenul meu?

Liniștea domnea în încăpere cât timp citeam și reciteam poemul. În cele din urmă agentul Carlson a risipit tăcerea.

– Ce ziceți, puștilor, aveți vreo idee?

Ne-am uitat unii la alții, dar nu am scos niciun cuvânt. Am fost de acord să facem voluntariat din două motive. În primul rând, speram să obținem niște chestii mișto de la FBI. Justin își dorea foarte mult o insignă. Eu eram sigur că nu aveam nicio șansă, dar tot speram să facem rost de niște gecii sau șepci cu însemnele FBI. Al doilea motiv era mica noastră datorie față de agentul Carlson, care ne scăpase de bătașii clasei.

Dar motivele astea nu contau acum. Tot ce-mi trecea prin cap era că suntem complet depășiți de situație.

Capitolul 2

În ziua următoare ne-am întâlnit cu toții după ore în biblioteca școlii. Trei ore în șir ne-am zgâit la poemul pe care l-am primit de la agentul Carlson. Trei ore de citit și recitit, trei ore de stors creierii. Și după trei ore aveam zero idei.

– Cred că jefuitorul s-a amuzat copios pe seama FBI-ului, s-a plâns Justin. Nu are sens nimic din poemul ăsta.

Eram pe punctul de a-i da dreptate când am auzit deschizându-se ușa de la bibliotecă. Am aruncat o privire la ceas și am văzut că se făcuse aproape șase. Mă așteptam să ne salute Bătrânu' Mike cu vocea lui sonoră și prietenoasă. Bătrânu' Mike era omul de serviciu la Școala Primară McNair. Nu era el chiar atât de bătrân, dar era cel mai vechi din școala noastră. S-a pricopsit cu această poreclă pentru că lumea obișnuia să zică lucruri ca: „lasă că se ocupă Bătrânu' Mike” sau „ia vezi dacă știe Bătrânu' Mike unde-i creta.” Bătrânu' Mike ajungea la școală înaintea tuturor și pleca ultimul la sfârșitul zilei, și nu cred să-l fi văzut vreodată prost dispus.